

I. Dưới lớp giáp là máu

Episode 3: Lời thì thầm của cậu

> “Cậu... là ai.”

Tôi nhìn cô ấy, như thể mong đợi một lời giải thích. Nhưng cô ấy không trả lời. Chỉ yên lặng đứng đó, ngửa mặt lên nhìn tôi với ánh nhìn sâu thẳm, thứ ánh mắt như đã chôn giấu hàng ngàn lớp ký ức mà tôi không thể chạm tới.

Tôi bước lên một bước, tim đập loạn, bàn tay hơi siết lại.

> “Cậu... là ai.”

Cô vẫn giữ im lặng. Ánh đèn từ phòng khách rọi lên gương mặt cô, tạo thành những mảng sáng tối đan xen, càng làm cô trở nên xa lạ hơn bao giờ hết.

Tôi định mở lời lần nữa, nhưng rồi... cô chỉ khẽ lắc đầu, như thể lời tôi không đáng để trả lời, hoặc có lẽ... cô không thể.

> “Cậu... làm ơn...”

Vẫn không có tiếng đáp lại. Thay vào đó, cô xoay người, chậm rãi bước về phía cầu thang, tay chạm vào ly nước để quên, nhưng rồi lại bỏ xuống. Một thoáng run nhẹ trên ngón tay, rất mờ nhạt, nhưng tôi nhận ra.

Ngay khi cô đặt chân lên bậc thang đầu tiên, tôi chợt nghe cô thì thầm, rất nhỏ, như chỉ để mình cô nghe, nhưng tôi vẫn nghe thấy.

> “Nếu cậu nhớ ra... xin đừng ghét tôi.”

Tôi sửng sồ. Trái tim tôi như bị siết lại.

> “Nhớ... ra? Tôi nhớ cái gì? Cậu...!”

Tôi gọi với theo, nhưng cô đã bước lên tầng hai, để lại tôi cùng hàng vạn câu hỏi chưa lời đáp.

Không một âm thanh vang lên ngoài tiếng kim đồng hồ tích tắc. Tôi chết lặng, cô ấy khuất bóng sau tấm bình phong của hành lang, cho đến khi ánh sáng cuối cùng của buổi chiều nhạt dần sau khung cửa kính.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, bàn tay vô thức chạm vào vị trí nơi thiết bị sinh trắc từng được gắn lên. Da vẫn còn vết hằn màu trắng, như một lời nhắc nhở rằng tôi đã bước vào một thế giới kỳ lạ không thể quay đầu.

Tôi cảm giác như mình đang đứng trên một mặt gương mong manh, chỉ cần một sự thay đổi nhẹ... và tất cả sẽ vỡ nát.

Trên bàn, móc khóa hoa tuyết vẫn nằm đó, với vết nứt đen kịt như lặng lẽ đếm ngược cho một điều gì đó sắp xảy ra.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà quen thuộc.
> “Tôi phải tìm ra... cậu là ai.”

Và tôi biết... kể từ giây phút này, giữa tôi và cô ấy, đã bắt đầu một cuộc truy đuổi vô hình, khi tôi không chắc liệu mình đang đuổi theo câu trả lời, hay đang bị chính nó săn đuổi.

—

Tôi ngồi đó, lặng lẽ, hàng ngàn ý nghĩ va đập trong đầu như một cơn bão cát chìm trong một mái vòm không lối thoát. Không gian quanh tôi trở nên nặng trĩu, từng nhịp thở cũng như đọng lại giữa lớp không khí dày đặc.

Tôi không biết mình đã im lặng bao lâu. Có lẽ chỉ vài phút, cũng có thể là hàng tiếng đồng hồ. Chỉ biết rằng, trong khoảnh khắc đó, thế giới bên ngoài dường như đã tách biệt hoàn toàn với tôi.

Tôi cô độc.

Chạm nhẹ vào chiếc móc khóa trên bàn, ngón tay khẽ lướt qua vết nứt đã nguội từ lâu trong lòng bàn tay. Đôi mắt tôi như kẹt lại nơi đó, ngỡ rằng nếu tôi cứ nhìn mãi, tôi sẽ tìm được câu trả lời cho mọi thứ.

Nhưng... tôi sai rồi.
Không phải món đồ vô tri ấy sẽ giải đáp cho tôi.

Tôi cảm nhận được sự hiện diện phía sau lưng mình, một cảm giác rất quen thuộc, thứ cảm giác mà tôi từng biết rõ, từng rất tin tưởng...

Tôi khẽ nhích vai, nhưng chưa kịp quay đầu.
Bàn tay ấy đã nhẹ nhàng choàng qua vai tôi.

Ấm áp. Nhẹ nhàng.

Cô ấy đã đứng sau tôi từ khi nào?

Giọng nói ấy khẽ vang lên, vẫn là âm điệu quen thuộc, vẫn là người con gái từng đi cùng tôi qua những ngày tháng tuổi thơ, người đã từng đạp xe dưới cơn mưa cùng tôi, người từng cùng ngồi ăn kem dưới gốc cây phượng trong sân trường.

> “Cậu... đói rồi, muốn ăn gì không? Tôi nấu cho.”

Như thế... chẳng có chuyện gì vừa xảy ra cả.

Như thế... cô ấy vẫn là cô bạn thanh mai của tôi.

Như thế... những lời khi nãy, những ánh mắt lạnh lùng, tất cả chỉ là một giấc mơ.

Tôi quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt ấy.
Vẫn là ánh mắt trong trẻo mà tôi quen thuộc, ánh mắt từng nheo lại vì cười khi cô ấy chọc tôi, từng lấp lánh khi cả hai cùng đứng dưới pháo hoa năm đó.

Nhưng lần này...
Dưới lớp dịu dàng ấy, tôi thấy được một nỗi xót xa, thẳm lặng, như thể cô ấy, đã biết trước mọi thứ, như thể cô ấy, đã đứng ở ngã rẽ này từ lâu, chỉ chờ tôi bước tới.

Tôi muốn hỏi cô hàng vạn điều, muốn gỡ từng lớp bí mật, muốn ép cô phải trả lời.

Nhưng khoảnh khắc ấy, khi hơi ấm từ cánh tay cô truyền sang vai, tôi lại không thể thốt ra được lời nào.

Tôi sợ.

Tôi sợ nếu tôi mở lời, cái khoảnh khắc dịu dàng này sẽ tan biến.

Tôi sợ nếu tôi tra hỏi, cô ấy sẽ lại lùi về phía bóng tối kia.

> “Tôi xào mì được không?” – cô hỏi, nhẹ tênh như gió thoảng.

> “...”

Tôi khẽ gật đầu.

> “Ừ... được.”

Cô mỉm cười, xoay người bước về phía bếp.

Tôi nhìn theo, bóng lưng ấy vẫn nhỏ nhắn như ngày nào, nhịp bước vẫn quen thuộc, nhưng tôi biết, tôi cảm nhận được, cô ấy đang gắng gượng, cô ấy đang tự trói chặt mình vào vai diễn, của một người bạn thuở nhỏ.

Còn tôi, tôi đang ngồi đây, giữa căn nhà cũ, giữa một cơn bão ngầm mà tôi chưa thể ngã xuống.

Và tôi tự hỏi...

Liệu ngày mai, khi tôi tỉnh dậy, người đứng trong bếp ấy... sẽ còn là người bạn mà tôi từng biết nữa không?

Tôi... sợ lắm.

Sợ rằng.

Cô ấy sẽ biến mất.

Căn bếp nhỏ lộng lẫy vang lên âm thanh của đôi đũa gõ nhẹ vào thành chảo, mùi thơm của mì xào lan tỏa, kéo tôi về với thực tại. Cô ấy vẫn kiên nhẫn đứng đó, nấu món ăn quen thuộc như đã từng vô số lần trước đây.

Tôi ngồi bên bàn, ánh đèn đường ngoài kia hắt vào qua ô cửa sổ, soi rọi thứ ánh sáng màu cam ấm áp lên mặt bàn gỗ cũ. Bầu không khí dường như yên bình đến lạ.

Nhưng bên trong tôi, mọi thứ vẫn đang hỗn loạn.

Đôi theo từng động tác của cô ấy, tôi có cảm giác quen thuộc đến mức khiến tôi hoài nghi. liệu có phải những gì vừa trải qua đều là giấc mơ?

Cô ấy lặng lẽ đặt đĩa mì xuống trước mặt tôi rồi ngồi xuống, đĩa mì đơn giản nhưng vừa vặn, như những bữa cơm chiều vội vã ngày trước, với ánh mắt dịu dàng mà tôi không dám nhìn vào.

> “Ăn đi, nguội đấy.” – cô nói, giọng nhỏ nhẹ như chưa từng có khoảng cách nào chen vào giữa chúng tôi.

Tôi gạt đầu, cầm đũa lên, bắt đầu ăn trong im lặng.

Cô ấy cũng ngồi xuống đối diện, nhưng suốt thời gian ấy, cô không hề động vào đĩa mì của mình.

Tôi ăn, từng đũa, từng đũa, nghe tiếng nhai, nghe tiếng gió lùa qua khe cửa, nghe cả tiếng lòng mình đang thắt chặt lại từng hồi.

Cô ấy ngồi đó, không động đũa, ánh mắt nhìn tôi như muốn khắc sâu từng cử chỉ, từng hơi thở của tôi vào trí nhớ.

Cô cứ ngồi đó, chống cằm, lặng lẽ nhìn tôi.

Thật lâu sau, tôi mới nhận ra, cô chưa hề ăn miếng nào.

Không một lời, không một cử động thừa.

Tôi cố gắng tránh ánh mắt ấy. Tôi giả vờ tập trung vào đĩa mì trước mặt, giả vờ như không nhận ra, nhưng sự thật là tôi cảm nhận rất rõ ràng, cô ấy đang dõi theo tôi, từng chút một, như thể đang muốn khắc ghi từng đường nét, từng cái chau mày, từng nhịp thở của tôi vào sâu trong tâm trí.

Ánh đèn đường ngoài kia vẫn hắt vào, kéo dài bóng của cô xuống mặt sàn, khiến cho hình bóng ấy càng thêm mờ ảo và xa cách.

Bữa ăn kéo dài như vô tận.

Tôi không nhớ mình đã ăn bao lâu, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy một bữa ăn lại nặng nề đến vậy.

Đến một lúc, tôi không thể giả vờ được nữa.
> “Cậu... không ăn sao?”

Tôi hồi nhỏ, có chút bối rối, có chút lo lắng.

Cô không trả lời ngay, chỉ khẽ lắc đầu, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn tôi, như thể nếu cô rời mắt đi, tôi sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Không khí trở nên nặng nề một cách lạ lùng, dù xung quanh chẳng có gì, chẳng ai lên tiếng.

Tôi lúng túng cúi đầu, gấp thêm một đũa mì.
Sợi mì xoắn lại, rối vào nhau như chính tâm trạng của tôi, ngay lúc này.

Âm thanh nhai mì vang vọng trong căn phòng yên tĩnh, như thể tiếng gió lạ lẫm thổi qua kẽ hở ký ức.

Cô ấy vẫn ngồi đó, như một bức tranh, bất động, ánh mắt như muốn xuyên thấu tôi, nhưng lại dịu dàng đến khó tả.

Tôi không dám ngẩng đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cô, như thể trong đôi mắt ấy ẩn chứa một sự thật mà tôi chưa sẵn sàng để đối mặt.

Nhưng cuối cùng, tôi không thể chịu nổi nữa.
Tôi chậm rãi, cố gắng ngước lên, đối diện với cô ấy.

Và rồi... tôi bắt gặp ánh mắt ấy, ánh mắt ấm áp, chan chứa tình cảm, nhưng ẩn sâu là một nỗi buồn không thể giấu.

Nhịp thở khựng lại trong lồng ngực.

Một giọt lệ lặng lẽ tràn qua khóe mi, lăn chậm rãi trên gò má trắng mịn, rơi xuống bàn tay đang đặt trên mặt bàn.
Không có tiếng nấc, không có tiếng thở dài.

Chỉ là một giọt lệ.

Chỉ có một giọt duy nhất, tinh tế, lặng lẽ.
Nhưng nó nặng tựa cả bầu trời.

Tôi sống người.
Cổ họng nghẹn lại.
Tôi không biết phải nói gì.

Tôi không dám hỏi cô ấy tại sao lại khóc.
Không dám hỏi cô đã biết bao nhiêu.

Vì tôi sợ... nếu tôi hỏi, cô sẽ nói ra những điều mà tôi không muốn nghe.

Cô ấy chậm rãi đứng dậy, động tác rất nhẹ, như sợ làm vỡ không khí mong manh giữa chúng tôi.

Cô quay lưng về phía tôi, bước đến bên khung cửa sổ, nơi những ánh đèn đường cam nhạt vẫn đang lập lờ trong gió.

Bàn tay cô khẽ vuốt tóc, cố xua đi sự ngại ngùng vừa rồi, nhưng lại trông như vụng về chế giễu đi cảm xúc của chính mình.

Cô đưa tay lên, như lau gì đó trên má, rồi khẽ cười.

> “Ngốc thật... tôi nấu cho cậu ăn, chứ có bảo cậu nhìn tôi đâu.”

Giọng nói nghẹn ngào, chất chứa nỗi xót xa... như sắp trào ra.

Một nụ cười nhẹ, nhưng lại run rẩy, mỏng manh như tờ nhện trong gió.

> “Cậu ăn ngon chứ?” – giọng cô vang lên, rất khẽ, như một cơn gió.

Tôi siết chặt đũa, môi mím lại, không dám trả lời ngay.

> “Tôi... tôi ăn ngon lắm.” – cuối cùng tôi cũng đáp lại, nhưng tiếng nói run run.

Cô khẽ gật đầu, ánh mắt dôi về phía ngoài, nơi con phố nhỏ im lìm trong buổi chiều tà.

> “Thật tốt... tôi chỉ sợ, sau này, cậu sẽ không còn thời gian để ăn một bữa bình thường như thế này nữa.”

Tôi cắn chặt môi.

> “Lúc đó, tôi không nghĩ... thứ tôi đánh mất lại chính là... cậu.”

Từng câu chữ của cô như một nhát dao nhỏ, khẽ khàng, nhưng cứ sâu vào lòng tôi.

Để dằn nhận ra, đến cuối câu, cô ấy đã nấc lên.

> “Tôi đã từng hy vọng... nếu tôi giữ im lặng, nếu tôi không nói, cậu sẽ mãi mãi không bị cuốn vào. Tôi đã nghĩ, chỉ cần cậu không chạm vào Genesis, thì cậu sẽ không bị họ để ý.”

Cô đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ô kính, vẽ một vòng tròn vô định.

> “Nhưng không... cậu đã được chọn... từ lâu rồi. Và khi cậu tìm thấy mảnh Genesis, cậu chỉ... khiến nó đến nhanh hơn thôi.”

Tôi đứng dậy, từng bước chậm rãi tiến về phía cô.

> “Nghị... cậu biết tất cả từ trước sao?”

Tôi siết chặt đôi đũa trong tay, ngực đau nhói.

> “Nhưng không sao đâu.” – cô nói tiếp, cố cười, nhưng giọng đã lạc đi. – “Chúng ta vẫn có thể ăn cùng nhau, dù chỉ là một đĩa mì.”

Đôi đũa trong tay rơi xuống sàn.

Tôi bước nhanh tới, siết chặt vai cô từ phía sau.

> “Xin lỗi...” – tôi thì thầm, giọng run rẩy. – “Tôi không muốn rời xa cậu... tôi không muốn!”

Cô im lặng, vẫn hướng ra màn đêm đêm vắng, để mặc tôi giữ lấy cô như sợ bản thân sẽ tan biến vào hư vô.

Cô chỉ tiếp tục vẽ những vòng tròn mờ nhạt trên mặt kính.

> “Tôi đã biết. Tôi biết từ trước rất lâu.”

Tôi siết chặt bàn tay.

Ngực đau nhói.

> “Tại sao... tại sao không nói với tôi?!”

Cô khẽ cười, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm.

> “Vì tôi muốn giữ cậu ở lại... ở lại bên tôi, trong mái ấm này, dù chỉ thêm... một chút.”

Cô xoay người, chạm nhẹ vào tay tôi, ánh mắt vẫn long lanh nước.

> “Tôi ích kỷ lắm, cậu có biết không? Tôi muốn cậu mãi mãi chỉ là cậu, người bạn thuở nhỏ, người ngồi cạnh tôi, người đạp xe cùng tôi mỗi chiều tan học.”

Tôi ghen hòng.

Không thể nói gì thêm.

Cô buông tay, lùi lại một bước.

> “Nhưng giờ tôi không giữ cậu lại được nữa rồi.”

Cảm xúc tuôn trào, tôi đã đến giới hạn... và không thể kìm nén.

Tôi muốn níu lấy cô, muốn giữ lại những điều bình dị này.

Nhưng cô ấy đã cười.

Một nụ cười buồn, thật buồn.

Cô quay đầu lại, nụ cười trên môi, nhưng đôi mắt vẫn ươn ướt, lấp lánh ánh đèn đường phản chiếu.

> “Dù cậu có trở thành ai, hay thậm chí... không còn là cậu nữa.”

Tay cô ấy nhẹ nhàng đặt lên gò má tôi, chậm chậm lau đi giọt lệ nơi khóe mắt sắp trào ra

Và từ giây phút ấy, tôi đã biết, bữa ăn giản đơn kia, hoá ra là bữa cơm cuối cùng của tôi và cô ấy, giữa những ngày bình thường.

Sau tất cả... tôi đã rời khỏi thế giới mà tôi từng gọi là nhà.

Cô ấy lặng lẽ bước đến ôm tôi, nhẹ nhàng, cẩn trọng như sợ rằng sẽ đột nhiên chạy đi mất, và làm tôi sụp đổ.

Ngoài kia, gió đêm khẽ lướt qua, mang theo mùi hoa sữa thoảng nhẹ, giữa ánh đèn cam nhạt của con phố dài.

Bữa ăn ấy... đã khắc sâu trong ký ức tôi, như một cột mốc mà tôi mãi mãi không thể quay đầu.

Một câu thì thầm.

> “...”

Của cô ấy.

Tôi sụp đổ.

—

